

[Grünbaum.]

til rådighed. Og skal forslaget om en tilbudspligt blive noget værdifuldt og ikke bare en narresut, må der i tilknytning til det være rigelige midler i boligfonden, så kommunerne har mulighed for at føre en virkelig effektiv jordpolitik.

Jeg må altså stærkt anbefale, at man stemmer for vore ændringsforslag nr. 92 og 93.

Vi har også stillet ændringsforslagene nr. 106 og 107. Det drejer sig om mødrehjælpen. Vi stiller forslag om, at der sker en forhøjelse af beløbene til mødrehjælpen. Det drejer sig dels om den økonomiske støtte til gravide, dels om hjælp til uddannelse. Vi finder, at det er yderst påkrævet, at der af det offentlige bliver givet en større hjælp netop på disse områder. Det har da også vist sig, at socialministeren selv er klar over, at de afsatte beløb er for små i forhold til de behov for hjælp, som allerede foreligger. Dette fremgår af, at ministeren har imødekommet ønsket om øgede bevillinger for indeværende finansår. Der er nemlig overført beløb til disse to områder, og det skal ministeren selvfølgelig absolut ikke have utak for fra vor side, men det må vel være indlysende, at det ikke kan være en rigtig fremgangsmåde at foretage en forsinket forøgelse af bevillingerne på et område, der beskæftiger sig med imødekomnelsen af de mest påtrængende menneskelige behov. Her kan man ikke tolerere, at der ustandselig sker forsinkelser. En sådan forsinket hjælp, som man altså kan yde, hvis man i løbet af året overfører midler, kan aldrig blive lige så nyttig, som hvis hjælpen kan planlægges på lidt længere sigt. Ministeren ved, at de afsatte beløb er for små, det er der slet ingen tvivl om; det fremgår jo af, at socialministeren over for folketingsudvalget vedrørende børnetilskud har givet tilsagn om — det står i betænkningen — at der på de årlige bevillingslove nu vil blive søgt om en forhøjelse på 1,5 mill. kr. pr. år af netop de midler, som mødrehjælpen anvender til uddannelseshjælp til disse unge kvinder. Denne forhøjelse skal have virkning fra 1. januar 1970, og så er det, vi spørger: hvorfor egentlig vente til 1. januar 1970? Ja, vi er helt klar over motiveringen, det er vel pengemangel; men vi synes ikke, det er

rimeligt. Vi har ikke villet optræde med en masse kostbare ændringsforslag, men vi har ment, at netop på dette område — det drejer sig jo ikke om store beløb — bør man kunne imødekomme ønskerne. Hvorfor vente til 1970? Hvad er egentlig motiveringen for at udskyde en hjælp, der er så påtrængende som i disse tilfælde, og som man ved der er behov for? Man er måske oven i købet indstillet på langs ad vejen i løbet af året virkelig at hjælpe disse kvinder, hvis der skulle opstå behov for det. Hvorfor ikke, når man ved alle disse ting, lige så godt tage det ind på finansloven med det samme, sådan at man kan disponere på den bedste måde? Det rigtige ville dog være at gennemføre det nu i forbindelse med den finanslov, der skal fastsætte beløbsrammen fra 1. april 1969, så meget mere som ministeren er helt klar over, at de afsatte beløb er for små. Vi håber på velvilje i de tre regeringspartier, og jeg skal anbefale, at der stemmes ja til disse to ændringsforslag.

Så er der endelig vore sidste ændringsforslag, nr. 194 og nr. 196 vedrørende kollegiebyggeriet. Ændringsforslaget om en udvidelse af bevillingsrammen for kollegiebyggeriet med 30 mill. kr. fra 72 mill. kr. til 102 mill. kr. i det nye finansår har sin baggrund i det meget påtrængende behov, der er for at få forøget kollegiebyggeriet i et stærkere tempo end hidtil. Ved revisionen i 1966 af loven om kollegiebyggeri blev bevillingsrammen udvidet, således at det årlige byggeri af kollegieenheder, altså værelser eller lejligheder, blev sat op fra 1.000 til 3.000 enheder. Imidlertid er den kreds, som indgår i kollegiekøen, blevet udvidet betydeligt dels som følge af væksten i de studerendes antal, dels fordi lærlingene nu, i hvert fald i princippet, ligestilles kollegiemæssigt med de studerende. Samtidig er ønsket om at bo på kollegium langt mere udtalt, end det var for blot få år siden. De unge vil gerne bo på kollegierne, og det er vel rimeligt, at man så kommer dem noget i møde, hvis det kan lade sig gøre. Egentlig burde bevillingsrammen for kollegierne på denne baggrund efter vor opfattelse udvides langt mere, end vi her foreslår. Når vi nøjes med at foreslå en forhøjelse på 30 mill. kr., skyldes det ikke alene forventningen om at få samlet bred tilslutning her i folketinget til